

La qualitat sonora de Marcel Cranc

L'espai sonor i físic es donen la mà al vuitè disc del músic mallorquí

Marcel Cranc | Magdalena Gil

El músic mallorquí Miquel Vicensastre, conegut en la faceta de cantautor com a **Marcel Cranc**, presenta *1989* (Runaway Records, 2019), el vuitè treball de la seva discografia. Ho comença a fer en format de directe el proper 3 d'agost a la seva ciutat natal, Sencelles.

"La plaça on farem la presentació és un racó màgic del centre de l'illa; situarem l'escenari en un punt que està envoltat per les murades centenàries de l'església, i és un pati de tarongers que perfuma els vespres d'estiu. Els pròxims concerts seran al setembre, presentarem el disc a Menorca i, a la tardor, tenim un altre concert a Palma. Escollim els llocs on volem presentar aquest disc amb cura i pensant que el públic se senti integrat dins l'espai sonor i físic", explica el músic.

Aquest darrer és un àlbum en què l'artista ha volgut aplicar el concepte de 'menys és més', com ell mateix explica: "*1989* està fet amb molt pocs i bons elements, un fantàstic piano Stenway, sintetitzadors amb sons molt orgànics i una gran microfonia. Estic molt content i orgullós d'ell, és el disc que havia pensat l'estiu de 1989 mentre collia garroves pels paisatges interiors de l'illa. No sé per què m'he allunyat tant d'aquesta idea i concepte durant tots aquests anys... però finalment tot arriba. És un dels discos meus amb més qualitat sonora i pressupost".

Efectivament, les nou cançons tenen la màgia de poder traslladar qui l'escolta a la sensació que devia tenir un Joan Miró recollint troncs i petxines a la platja de Montroig. Una connexió amb el territori que remet 100% a la cosmologia del cantautor farcida de detalls, on alhora pot parlar d'un "Corb", de "Monstres i sants", com de referents com "La dona de roig i L'home elefant", dels quals comenta: "Surten de ses pelis *The woman in red*, la comèdia d'en Gene Wilder ?amb qui

sempre em sent identificat? i *The elephant man*, la pel·lícula d'en David Lynch. En aquest disc tot, absolutament tot, és autobiogràfic...". El treball també repassa pensaments transcendents ("Fe o mentida"), anhels, somnis o desigs que neixen, creixen i es transformen. La qualitat sonora és immensa com el mar que envolta l'illa, un gaudi que és complet per als cinc sentits.

Produït i mesclat als estudis Sonoteque amb la producció de Miquel Llinàs, el disc torna a l'univers sonor dels encisadors primers treballs de **Marcel Cranc**, *Animal fràgil* (Blau, 2007) o *Ara* (Primeros Pasitos, 2008), però amb l'experiència sota les ales per parlar d'allò que volíem ser i d'allò que som, de com hem donat forma als nostres somnis, del que s'ha perdut pel camí i de com reconquerir-ho. L'honestat del disc guanya, perquè està fet sense artificis, amb la veu i el piano en primer pla i com a motors principals, però vestits amb capes sonores orgàniques i sintètiques que li donen una llum especial.